

Zdravka Sheyretova

* * *

My own status – movement in peace.
Dunes move in this way – unnoticed.
My own feelings – nuances countless.
A storm runs over in this way – unseen.
My own thoughts – catching up future.
Time flows past in this way – without past.

* * *

Моето движение – движение в покой.
Така се движат дюните незабележимо.
Моите чувства – нюанси безброй.
Така приижда бурята незримо.
Моята мисъл – догонващо бъдеще.
Така се движи времето без минало.

Sunday

I gathered a Sunday
In a handful of mine
And pressed in it tightly.
My eyes are getting rainy
And wet my eyelashes through.
Slightly opening my fingers
I am leaving out
Some sprays of thyme and pine needles.
I am standing up and go ahead ...
On the road again,
Where one couldn't find
Neither blue nor green –
But wings of birds only –
Not spread.

Неделя

В шепата събрах една неделя и
здраво стиснах. Очите ми дъждят
и мокрят моите ресници.
Отварям леко шепи и изпускам
стрък мащерка и борови иглици.
Изправям се и тръгвам... Пак по пътя,
по който няма синьо и зелено.
А само неразперени крила на птици.

* * *

*When will my heart open out?
When it will be broken.*

Jubran Halil Jubran

The light from the Heaven
I was waiting for.
The Love together with you
To get out of the unknown.

My heart`s I opened
Till the end the door
So that for yours
To make a home.

But you pretended
To be shy and timid,
My soul has sheltered
Yours without any limit.

I dashed to you
Extremely happy
But as if a wild blackberry
Scratched me badly.

Because of you
Now I painfully gather
Handful of tears
That are bloody rather.

And now my broken heart
Instead of that
I offer but to
To be drunk off.

„Кога сърцето ми ще се отвори?“

Когато бъде разбито.”

Джубран Халил Джубран

Очаквах светлина от рая –
с теб любовта какво е да узная.
Сърцето си докрай отворих –
за твоето разкрих простори.

Престори се на плах и тих –
над бездните те приютих.
Отдадох се докрай – щастлива,
но май одраска ме къпина дива.

Сега събирам, изподрана,
сълзи в кървящите си длани.
Предлагам ти едно сърце разбито
да бъде то на екс от теб изпито.

МЕКОРИРАТИ

For the Women at the Age of 50-ty

I'm just like this-
A delicious mix,
Hot cocktail done
Of 2 times 25:
25 degrees red zest
But in it
2 ice cubes are mingled with.

25 degrees of glowing emotion
With 2 drops some acacia breath
To avoid the explosion;

25 degrees of glaring glimmers
Furiously thrown towards
2 hot sand – hills;

25 ardent sultry seasons
Balanced with two hidden tears;
25 sheets of paper squandered
Next in 2 poetic thunders ordered.

So I will stay
Always like this –
A delicious mix
Of 2 times 25.
I'll always step
Onto hot red zest
But, to be correct –
Those two ice cubes
Will be inset.

Жена на 50

Аз съм точно такава:

коктейл от две по 25.

25 градуса жарава гореща,

с по две бучки син лед.

25 труса взривоопасна емоция,

с по две капки дъх от акация.

25 гневни проблясъци,

с по 2 дюни от горещи пясъци.

25 жарки и знойни сезони,

с по 2 сълзи скрито отронени.

25 бели листи разхвърляни,

събрани в две постични мълнии.

Ще бъда точно такава

вкусен микс от две по 25.

Ще стъпвам винаги върху жарава,

но ще запазя и двете бучки лед.

Mood

The day stretched out lazily.
The sun settled down in my lap.
I stumbled over fluffy cloudlet.
The sky took me in his hug.

I cast on a green meadow,
Then put in my eyes the jolly rainbow.
Bright new in this fancy dress
I stepped towards the world –
Straight ahead and fearless .

НАСТРОЕНИЕ

Денят се протегна лениво,
слънцето в скута ми падна.
Препънах се в облаче сиво,
небето в прегръдка ме грабна.

Наметнах зелена поляна,
закичих в очите дъга.
И с новата пъстра премяна
закрачих без страх по света.

* * *

I will beg love! But only once!

I will hide into your heart –
Instead of shelter –
To protect me from storm,
To shelter me from rain –
And I don`т care if you`re prepared!
My love is strong and bold!
Without words! Accidental, without hinder -
It will return in your masculine soul,
It will stir up your pitiful day,
It will throw you into hell! Or maybe into heaven?!
You will fall into cracks or maybe you`ll fly!
You will struggle in life or will live –
With love enchanted?!
You will search for me . . . or will be silent?
That alone you will decide!

Ще поискам любов – само веднъж.

Ще се скрия в сърцето ти – наместо покров:

да ме пази от буря, да ме пази от дъжд.

Няма да знам и да питам дали си готов.

Любовта ми – нахакана, дръзка.

Безусловна. Случай без прецедент –

ще се вмъкне в душата ти мъжка

и ще разбърка привидно спокойния ден.

Ще те хвърли и в Ада и в Рая,
в бездни ще пропадеш и ще летиш.
Ще страдаш, ще живееш в любовна омая...
Ще ме викаш. Или ще мълчиш...

НЕ КОРИРАТИ

“ I Love You”

These words of yours
I will treasure up
Between the smile
And your look affectionate.

These words of yours
I will lay aside –
Diligently folded,
Accurately powdered
With naphthalene ,
Put into the lowest drawer
Between the day and night
Of my memoir`s chest.

And when from the book of the seasons
Only one sheet of herbarium has left
I will open them out –
These words of yours.

And then the moon will be up
Onto my face beaming
Where lots of stars will be pouring
Into my eyes darken.

That`s how
I will turn out
Again into that beautiful girl
Of the youth –
Thanks to these words of yours.

Твоето „обичам те”

Твоето „обичам те” между усмивката
и влюбения поглед

ще запазя.

Прилежно ще го сгъна – във заоблените
гънки ще поръся

нафталин.

В най-долното чекмедже на спомена–
между деня и съня

ще го сложа.

И когато в тетрадката на сезоните
остана само лист хербарий,

ще го отворя.

В очите ми потъмнели звезди ще ваят,
на лицето ми луна ще изгрее

и ще заблестя.

Отново ще стана онова младо,
красиво момиче –

с твоето „обичам те”.

* * *

„Take your dolls!”

„Give me back my cloths!”

This old play
Well known for both
Drains out now
Our souls.

This play from the childhood –
Then harmless enjoy
Turns into dangerous game
For our today.

Here... take your love!
But... give me back my life!

– **На ти куклите!**

– Дай ми парцалите!

Тази стара игра,
позната на двама ни
изсушава душите ни!

Тази игра от нашето детство,
тъй безобидна тогава –
днес е опасна за дните ни.

Ето – вземи любовта си!

Но – върни ми живота!

The Underground

A gaping maw swallows in the morning eagerly:
The scent of sandalwoods, magnolia and musk,
Some fashionable lipstick in Arden or Shiseido style
Together with:
Sleepy eyes – dull looking moon and bitter taste,
Swaying hips, extended hands from soften bodies –
A cheese sandwich squeezed in a toaster,
Some folded spots – human origami.

Blurry-cruelly foolish faces
Arrange their thoughts for the coming day
Like in melodramas – off-staged, bygone,
Unintentionally count the passing stations out;
Ads signs are flowing down –
The eyes go mad and round.

Injected carriages shake out in the evening angrily:
The smell of coffee and shivering fatigue;
Some working luster, faded, for its place is fighting;
The stream`s full-breathing tumor and metastases
Clones, chocks out the gaping metro-maw
Which one in dizzy ecstasy excretes
Thus its power exhibiting to the last.

Метрото

Паст зейнала поглъща сутрин жадно:
уханието на сантал, магнолия и мускус;
червило “Елизабет Арден” или ”Шисейдо”;
погледи на сънена луна с горчив привкус,
тела от кашкавал, тъй тостерно размекнати;
бедра люлеещи се и изопнати ръце,
гръбнаци, сгънати в изкусно оригами,
обезличени от жестокост глупави лица
в отминали извънсценични мелодрами –
подреждат в мислите си идващия ден
и отброяват станции проблясяващи.
Рекламите се точат и очите са влудени.
Вагони привечер, с изплезени езици
от мирис на тютюн, кафе и тръпнеща умора,
работно лустро – излиняла змийска кожа.
Потокът метастазно се рой, задъхан диша,
подува се и друсва се от шеметен нагон –
глава на дракон е мотрисата в екстаз,
догонила и вече гълтаща последния вагон.

The Summer

The summer ...broke out.
Countless of pieces spread around.
Beggars, tramps or phonies
Stretched immediately their hands out
To grab the whole bright amount.

But ...for me...
There was not time enough
To take some of that shining stuff.

The summer tore off.
Inconsolably gave away
All pieces
For both the blind to gain
And the hopeless man a bit obtain.

I wanted some for me got left.
Then changed my mind.
Instead I made a gift
To the beggar standing opposite.
He hurried to catch it –
That`s not my fault –
The man dropped the hot piece
On the ground.

NEKOPIRATI

Лятото

Лятото се счупи... И се пръсна.
Просяци, клошари и ментета
си събраха слънчеви парчета.
Но за мен... е вече късно.

Лятото се скъса на парчета,
безутешно се раздаде.
Хем слепецът да получи,
хем човекът без надежда.

И за себе си поисках да остане.
Но размислих – подарих на просяка отсреща.
И не съм виновна, че избърза да го хване.
И изпусна той парченцето горещо.

Woman

That`s what you expect of me to be –
Obedient and weak!
Quiet – in man`s pupils!
That`s how you want me –
Forgiving and young!
Me, your priestess – but submissive –
In the temple of yours!

That`s how you desire me –
Strongly! Passionately!
With man`s urge –
To obey man`s rule!
Thus capture in me
That one –
Who is not submissive
But wild and dominant!

That`s how you`re waiting for me,
Me – desire of yours!
With shivering body and longing
To ignite in your chest
Hottest of flame,
Having no will and no rule –
That`s how you like me to be!

But no one even asked me,
Me – priestess of yours!
Nobody interpreted
Neither my signs
Nor my appeal!

Don`t you know I`m Phoenix –
That bird of eternity!
And nobody can rule me –
Even not your love!

ЖЕНА

Такава ме чакате – покорна и слаба,
притихнала в мъжка зеница.

Такава ме искате – всеотдайна и млада –
смирена в храма ви жрица.

Така ме желаете. И силно. И страстно.
С груб нагон да обладаете в мен –
непокорната, дивата, властната,
подчинена на мъжкия ген.

Такава ме чакате. Желана от вас.
С тръпнещо тяло, реален копнеж.
Такава ме искате – без воля и власт
да разгарям в гърдите ви огън горещ.

И не попитахте мене – вашата жрица.
И не разчетохте моите знаци и зов.
Аз съм Феникса – вечната птица,
неподвластна на чужда любов.

* * *

I gonna give myself away!
And you will pick me off!
Like an apple from the Heaven
That little people would cast off.

Despite my sin
And that I'm not whole
My price is high!
(Isn't it a rule?)

Let's make a list:
My soul is revalued;
As for my heart –
We'll try to bargain.
My crushed feelings
I gonna even give you!
So what of this –
You will take the risk!

In fact, you will have already known-
I'm not whole.
And yet you won't leave me alone!

Who and how would throw a ripen apple down?

NEK KOPIRATI

Ще се раздам. Ще ме откъснеш –

като Ябълка от Рая.

И ще бъда грешна. И нецяла –

но цената ще си зная:

С душа – преоценена,

за сърцето – ще се спазарим.

А, чувствата си наранени

ще ти подаря дори.

Ще ме откъснеш. Но вече знаеш,

че няма да съм цяла.

Но няма и да ме оставиш.

Кой отказва ябълка узряла...?

МЕКОРИРАТИ

Request

My soul is getting old
From friends – full of betrayal,
From love – dying slowly,
From doubts, pangs and shame
Amidst wild cruelty ... Grayness.
My soul is searching for mercy
Like a bird with a wounded wing.
Who from? What from? What for?
My soul is getting old –
Slowly and sadly.

My dear and only one!
Die in loneliness! Resurrect!
But stay with me
Till the end!

NEKOPIRATI

Молба

Остарява бавно душата ми:
от приятели, пълни с предателство.
От любов, която рано умира,
от съмнения, угризения, срам...

Сред дива жестокост... Сивота...
Като птица с ранено крило
тя се мята и търси пощада.
От кого? От какво? И защо?

Остарява бавно и тъжно.
Моя единствена, скъпа!
Умри в самота! Възкръсни!
Но до края
с мен остани!

НЕКОРИРАТИ

Rainy Thoughts
/ CYCLE /

I really even do not know
Whether I am right or not
While concealing my thoughts now
Under an umbrella – wide spread out.

You could see my thoughts how
They are raining heavily down
Drumming on the windows that
Are my own eyes – widely opened.

But ... all the people round
Are going under their umbrellas bowed
Even . . .the stranger that
Till yesterday was shouting down
The naked truth –harsh and rough.

ДЪЖДОВНИ МИСЛИ
/ Цикъл /

Дори не знам дали съм права,
когато мислите си крия под чадър?
Не спират да ваят, потропвайки
по моите очи – прозорци.
Но всички са разперили чадъри...
дори и ...онзи непознат, крещял
до вчера истината гола.

* * *

Lots of words are pouring out.
Empty.
Inside my soul they sprinkle.
Immediately.
Like rainy drops –
As my own thoughts -
They dry up.
Exactly.

Думи ваят.
Празни.
Щом паднат
в душата ми –

пръскат се.

Като капки дъждовни.

Пресъхват.

Като мислите ми...

НЕ КОРРАТИ

* * *

Lots of words are pouring out.
Endlessly.
Twisting themselves into neurons.
Tightly.
I start knitting.
Complicated
For a shawl
Made of dendrites and membranes.
Heavy.
To cast it on my own loneliness.
Sadly.

Думи валят.

Валят безспир.

Усукват се в неврони. Заплитам
сложна плетка – шал,
натегнал
от дендрити и мембрани.

И загръщам тъжно самотата...

* * *

My soul has soaked.
I am leaking myself.
Step...into a paddle.
No stars.

No moons.

Mud only...

Spatters on my soul.

And . . .lots of thoughts are raining now

On a tile or a sheet of paper down.

Наводни се душата ми...

Капка по капка изтичам.

Стъпвам във локва.

Няма звезди.

Няма луни.

Само кал...

пръска душата ми.

И валят мисли.

Върху керемиди

или лист.

НЕКОРИРАТИ

The Rain

Cheeky-perky drumming noisily
The rain invited me impatiently
Into the cafe nearby.
The door closed behind quietly.

While tapping down the windows gently
He blew about field-flowers scent generously
/you know how the summer rain smells sweetly/.

At once he hailed when saw and took me
For his cloudy girl most likely.
Pouring over, the heart disclosing fully
Thus his all love giving me.

And . . . in my eyes
Till today
You could see –
The rain.

Дъждът

Нахален и шумен, както потропва,

на среща дъждът ме покани

в кафето наблизо, припряно.

Вратата след мене тихо захлопна.

Почукваше той по стъклата,

облян в мирис на полски цветя,

(знаете как мирише през лято дъжда),

помаха щом ме видя до вратата.

Взе ме за своето облак-момиче

и пред мен любовта си разкри.

Цяла обля ме, с любов ме покри.

И... до днес

дъжд вали

в моите очи.

НЕ КОРРИРАТИ

I Wanted You So Much

I wanted you so much ...till the state of unwillingness.
I felt you so much ...till the state of unfeelingness.
Now I want nothing. Now I feel nothing.

It`s such an emptiness ...Not wanted.
Such an emptiness ...Not felt.

Толкова те исках

Толкова те исках... до безчувствие.

Толкова те чувствах... до неискане.

Сега не искам. И сега не чувствам.

Такава празнота... Неискана.

Нечувствана... Такава празнота.

НЕКОРИРАТИ

Ab igne ignem

While I'm spinning an invisible thread
Frosted puff touches me slightly.
While igniting a sigh in your chest
My sight captivates you tightly.

We're going to fire both the words or rails
On which we're flying full speed,
We're going to blast all the traverses
We'll break down also bridges behind.

From this fire – a fire will start
Flaming up in the pupils – white hot.
The dawn will embrace then the night
And both we're beaming – burnt till the end!

От огъня – огън

Изпридам невидима нишка.
Докосва ме лъх заскрежен.
Запалвам в гърдата ти въздишка
и с поглед задържам те в плен.

Искрят в мрака думите-релси,
по тях ти безумно летиш,
по тях ти безумно поел си
всички мостове да изгориш.

От огъня – огън да лумне
в зеници среднощни стаен
и двамата с теб неразумно
да светим до сетния ден.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

НЕ КОРИРАТИ